

Líšcie dievča

„Mama! Kam si mi dala tie nové hodinky?“ Stále mi niečo upratuje a ja to mám potom všetko nájsť. „Pozri sa do druhého šuplíka od vrchu!“ ved' som sa tam už pozerala. A prečo sa mi vôbec hrabe vo veciach?! „Patrik! Každý deň ti hovorím, aby si si upratoval po sebe tie fľaše!“ kričala ďalej mama. Toto počúvam v jednom kuse. Otec je advokát a po práci si chce trochu oddýchnuť s fľaškou piva, no mama to berie inak. Keď som chcela prejsť do kúpeľne, začula som, že mama s otcom sa zase o niečom doťahujú:

„Prečo sa nám nevenuješ?!“

„Som 10 hodín denne v práci, Alica. Ako sa vám mám potom ešte venovať?“

Akože...mne to zas tak nevedí. Mám viac času chodiť von.

„Mohol by si siaspoň po sebe upratavať, keď sa tu už objavíš. Nie som slúžka!“ rozčuľovala sa mama.

„Prestaň konečne ziapať! Ja na to nemám nervy. Stále sa iba hádame... Možno bude lepšie ak sa odst'ahuješ. A čo najskôr. Toto je môj dom a ja nemám náladu v jednom kuse počúvať takéto reči.“ Čo prosím? Počujem dobre? „Čože?!“ zrazu si ma všimla. „Kamila, ty sa do toho nestaraj,“ odvetil mi namosúrený otec, otočil sa a odpochodoval z izby. Mameklesol pohľad k zemi. Prešla som popri nej do kúpeľne, aby som sa trochu upravila, no stále som mala plnú hlavu myšlienok. Áno, občas sa hádajú, no ešte nikdy sa nikto nemusel sťahovať.

Keď som konečne bola so sebou spokojná, všimla som si, že mama stojí pri dverách a pozoruje ma. „Nikam nejdeš. Musíme sa porozprávať.“ „Ale mama!“ nechápavo som na ňu vyvalila oči. Ešte nikdy mi nezakázala ísť s babami. A dnes sme mali v pláne kino. „Prečo nie?“ „Proste preto.“ otočila sa a odišla. Asi si myslí, že pobežím za ňou, pomyslela som si. To určite. Rozbehla som sa do svojej izby a zvalila sa s mobilom v ruke na posteľ. Musím napísať Nataši.

JA: Prepáč, no dnes nepôjdem do toho kina...

NATAŠA: Čože? Prečo? Niečo sa stalo?

JA: Nie, len mama ma nechce pustiť... Zasa tie jejkecy...

NATAŠA: Moje nervy...tak to zrušíme.

JA: Nemusíš, choďte sami. Mne to nevedí...

NATAŠA: Okej, tak čau.

JA: Bavte sa!!!

Odložila som mobil a zostala som len tak ležať na posteli. Prečo práve ja musím mať takých rodičov? Mám super život a skvelé kamarátky. Nič mi nechýba. No...možno tie nové šaty čo som minule obzerala, ale to zase nie je až také dôležité... Čo sa to len s nimi deje? Určite to bude kríza stredného veku. Čo iné?

Vtom mi niekto zakľopal na dvere. Bola to mama. Trochu ospravedlňujúco sa na mňa pousmiala a sadla si na posteľ vedľa mňa. Bola som rada že sem prišla. Určite sa mi chce ospravedlniť. „Ako začať? Viem, že máš rada mestský život no...budeme sa musieť presťahovať.“ oznámila mi a ja som v tú chvíľu skoro odpadla. Vážne. Ved' to bola iba ďalšia obyčajná hádka, nie? Musela byť!!! „Ale prečo? Ved' tu sa nám žije dobre! A sme tu šťastní!“ povedala som trochu hystericky, no v skutočnosti som cítila iba strach. Mama zostala chvíľu zamyslená, no vedela som, že mi vždy veci hovorila na rovinu. „Viem. Bolo nám tu dobre no...ja s otcom sa pravdepodobne rozvedieme.“ povedala trochu sklúčene. Čože??? „Čože? Ale prečo?!! Ja tu chcem zostať!“ povedala som rázne. Mám tu všetko. VŠETKO!!!

Mama sa zrazu zvalila na posteľ a začala plakať. „Tvoj otec ma pravdepodobne podvádza. Hneď ako si odišla mi všetko povedal.“ nemohla som uveriť ani jednému slovu čo mi

mama práve povedala. Zostala som ticho, a až po hodnej chvíli som sa jej dokázala opýtať: „A kam pôjdeme? Ved' predsa nikoho z rodiny na Slovensku nemáme okrem tatovej mamy.“ „Moja mama predsa býva blízko, v krásnej malej dedinke! A je tam aj škola, takže...“ stále sa dívala pred seba do steny akoby sa bála pozrieť na mňa.

Nová škola? Bola som prekvapená a zároveň smutná. Môj otec a mama boli zrazu presne ako všetci tí bohatí rodičia v seriáloch. Stále sa hádali a teraz sa ešte aj chcú rozviesť. Keď som po chvíli otvorila oči, mama už nebola v mojej izbe. Mala som takú chuť vynadať obidvom...! No zároveň som na to nemala odvalu.

Prešli dva mesiace, školský rok skončil, a mama mi zbalila posledné tričko zo skrine do kufra, s ktorým som doteraz chodila tak akurát na dovolenky. Dnes to bolo iné. Nasadli sme na autobus a ja som mala pocit, že celý môj život skončil.

Za normálnych okolností by som bez mobilu dlhšiu než polhodinovú cestu nevydržala. Dnes mi však nechýbal. Hlavou mi bežalo toľko myšlienok, že som ani nevedela olajkovať fotku. Stále tomu všetkému nedokážem uveriť. Zrazu ma vyrušila mama: „Naozaj uvidíš, bude sa ti tam páčiť. A budeš mať aj vlastnú izbu.“ Kývla som jej hlavou na súhlas a pokračovala som v premýšľaní.

S kuframi sme sa vláčili po autobusovom nástupišti a čakali na náš autobus. Aspoň, že sú tu milí a pekní chalani. Jeden nám ochotne vysvetlil ako sa dostaneme na miesto. Ja som však mamin a jeho rozhovor nepočúvala, ale sústreďovala som sa radšej na pesničky v playliste. Zatiaľ čo Nataša behala po nákupných centrách, ja som trčala niekde na severe. Ten chalan sa napokon viezol presne tam kde my a celú cestu s mamou klebetil. Mal slnečné okuliare a šiltovku, takže mu nebolo vidno do tváre. Ja som si radšej sadla o dve miesta dopredu, aby ma mama zasa nevyužívala ako obeť. Celú cestu som si pozerala okolie. „Kamila! Už vystupujeme. Rýchlo, ber veci a ideme.“ schmatla som kufor a ruksak a doslova som vybehla z autobusu.

Nakoniec sme došli k akejsi drevenici celkom pri lese a mama povedala: „Tak a sme tu!“ S otvorenými ústami som sa pozrela na mamu a odvetila: „Toto má byť ono? Tu mám stráviť celé prázdniny?“ Pozrela som sa na ňu, no ona uhýbala pohľadom. Vošli sme dnu cez staré vrátka a ja som mala konečne možnosť si to tu lepšie poobzerať. Na záhradke bola stará žena ktorá prekopávala zemiaky. Teda myslím že to boli zemiaky. Mama bola v rozpakoch a ja som nechápala prečo. Keď si nás konečne všimla, pozvala nás dnu. Napokon som si všimla, že nebola až tak stará, no mala už svoj vek.

Pozrela sa na mňa nedôverčivým pohľadom, na ktorého konci bol úsmev. „Ahojte, tak ste došli! Aká bola cesta?“ S mamou o niečom chvíľu klebetili a ja som si zatiaľ obzreladom. Vlastne...nebolo až tak čo obzerať keďže mal sotva tri miestnosti. Kúpeľňu, ktorá aj tak bola v konečnom stave, nerátam. No nikdesom nenašla svoju izbu... Kuchyňu, spálňu, ba aj obývačku som našla, no nikde nebola moja izba.

„A kde budem spať ja?“ obidve sa na mňa pozreli nechápavým pohľadom ako by som bola padnutá na hlavu. Nakoniec sa pozreli na opretý matrac o stenu a ja som kývala hlavou: „Nie. NIE, NIE, NIE!!! To nieje pravda.“ Babka sa však stále len usmievala a povedala mi, aby som sa nebála, že má ešte jednu voľnú izbu hore. Otočila sa a vybrala sa preč z malej komôrky. Prešli sme cez malú kuchynku až k maličkšej šapajze. Ukázala na starý rebrík a ja som sa na ňu pozerala ako na šialenú. „Tam nejdem!“ pozrela som sa na rebrík ešte raz: „Chceš mať izbu sama alebo nie?“ Nerozhodne som jej prikývla a pomaly som začala liezť hore. Keď som sa konečne vyštverala na vrch, uvidela som kopy starého nábytku, no posteľ, ba ani skrine nikde. „Matrac ti tam donesieme a veci si dáš do jednej z tých starých skriniek. Alebo do kufra.“ kričala na mňa

babka zdola. Prekvapene som sa pozerala na zaprášený priestor kde mám stráviť zvyšok roka, ak nie dlhšie.

„Tak čo? Budeš tam bývať?“ opýtala sa ma, a ja som vykukla cez otvor rebríka, ktorý sa opieral o podlahu. „To je ono?“ zamračila som sa a ešte raz som si povalu obzrela. „Veď mi tu bude zima!“ a znova som sa pozrela na moju budúcu izbu. „Neboj. Dostaneš teplú páperovú perinu, matrac a nič ti chýbať nebude.“ pozrela sa na mňa a ja som len odfrkla.

Babka to však očividne brala ako áno. Fuj. Toľko prachu a špiny. Toto keby videli spolužiačky, asi by tu na mieste odpadli. A hlavne Nataša a Klára. Postavila som sa, spravila som zo dva kroky a už som sa o niečo potkla. Bola to šnúrka na ktorej bolo asi kedysi zavesené prádlo. Ďalej som objavovala zákutia povaly až som sa dostala na úplý koniec. Bolo tam veľké okno a nádherný výhľad. Stromy, lúka tiahnuca sa do diaľky vzadu dokonca pobežovali srnky a jelene. Bol to naozaj nádherný pohľad. Skočila som si dole pre kufre a vytrepala ich hore. Boli naozaj ťažké.

...

„Zlatičko? Pod' sem dole!“ mama na mňa kričala pravdepodobne z kuchyne, lebo to bol dosť tlmený hlas. Zliezla som dolu za ňou. Na stole boli ako každé ráno lúčne kvety a teplé kakao: „Chcela by som sa popozerať po dedinke. Ideš so mnou?“ Na chvíľku som rozmýšľala, no napokon som prikývla. Prečo nie? Možno si tu najdem nejaké kamarátky. „Okej a kedy?“ „No kedy asi? Teraz! Švihni si.“ Otočila sa a vybrala sa do svojej izby. Rýchlo som vyšla naspäť na povalu a hľadala v kufri svoju taštičku s mejkapom. Nič. Nikde som ju nenašla. Kde je? Celý kufor som prevrátila, oblečenie vyhádzala, no nikde nebola. To musí byť sen. Schmatla som si môj mini ruksak a išla za mamou. To bude hanba. Nenamaľovaná dcéra a bláznivá mama.

Keď sme prišli k obchodu, mamu som sa radšej rozhodla počkať vonku. Chcela som vybrať z tašky mobil, a dať vedieť Nataši ako sme sa zabývali. Ale kde je? Celý minivak som si vyhádzala na lavičku, no mobil nikde. Naproti cez ulicu si ľudia veselo klebetili, a jedným očkom pozerali na mňa. Nepáči sa mi keď vidím, že ma niekto ohovára alebo sa o mne rozpráva. Pomyslela som si nahnevane. A možno nehovoria o mne. Čo ak hovoria o mame? Veď ona tu vyrastala, nie ja.

„Hovoria o tebe...“ ozval sa hlas spoza mňa. Ja som sa tak zľakla, až som na mieste poskočila. Za mnou stál ten chalan čo nám pomohol nájsť cestu. No jasné... „Čo prosím?“ „Že vravia o tebe. Vždy keď príde niekto nový, klebetia o ňom.“ Necháľavo som sa tam naňho pozerala asi minútu, keď som si uvedomila, že naňho blbočumím. „Aha.“ Nevedela som čo mám robiť tak som sa otočila naspäť. On si však ku mne ako naschvál prisadol a pozeral sa smerom k lesu. Znova mal okuliare a šiltovku. To ju nosí stále alebo čo? „Bola si tu už niekedy?!“ opýtal sa podlhom mlčaní. „Som tu prvýkrát. Bývam u babky. Aty? Kto vlastne si?“ necháľavo sa na mňa pozrel a začal sa smiať. Veď som nič také strašné nepovedala! Blbec. Po chvíli prestal a pozrel sa na mňa veľmi vážne. Teda, nevedela som či sa pozerá na mňa lebo v odraze okuliarových skiel som videla akurát tak seba. Po chvíli, keď už som sa konečne odhodlala niečo povedať, mama vyšla z obchodu. Chalan jej len kývol, zdvihol sa a odišiel. „Ideme?“ opýtala sa ma mama. „Hej.“ a vybrali sme sa naspäť k babke.

Babkin dom bol kúsok od lesa a ja som od prvého dňa cítila, že sa tam chcem ísť pozrieť, no a po pár prechádzkach som si už deň bez lesa nedokázala predstaviť. Bolo to niečo ako volanie alebo túžba. Pocit tak silný, že sa tomu jednoducho nedalo ubrániť. Každý deň som sa tam chodievala prejsť, nabráť silu alebo aj vykričať, aby ma náhodou nikto nepočul. Aj dnes som hneď ako sme sa vrátili vyšla hore na povalu, aby som sa prezliekla. Nemala som žiadne staré topánky, tak som si dala skoro nové červené konverzy a potichu som zliezla dole tak, aby ma

nikto nepočul. Do lesa som mala prísne zakázané chodiť, a ani som nevedela prečo. Čo ma chcú stále držať v tejto chatrči?

Keď už som išla otvárať dvere, razom som sa zastavila. Bez mobilu som v živote nikam nešla a teraz bez neho leziem do lesa? A vlastne... no a čo. Pomaly som otvárala dvere od domu a... „Kamže ideš, háá?!“ Hneď som vedela, kto mi chce zrušiť výpravu. Babka sa na mňa vážne pozerala a ja som zase nevedela, čo si o nej myslieť. Vlastne celé dni som premýšľala, či je vôbec rada, že sme tu alebo sa na mamu hnevá. „Ahmmm, ja...ja...“ „Mame nič nepoviem no nieže prídeš neskoro! Nech si doma skôr, než sa zotmie. Máš asi tak 2 hodiny. Papa“ a odišla. Čo?! Ona ma len tak pustí ísť do nekonečného lesa samú? To som nečakala. Okej, nevadí. Budem si musieť zvyknúť na babku gangsterku. „A ešte niečo!“ vykukla spoza rohova v ruke držala nejakú bundu. „Na! Tu máš bundu. Večer ti bude zima.“ Pomaly som si ju vzala aneisto vyšla z domu. Stále nechápem, že ma pustila.

Staré vráta zaškrípali, a ja som sa vybrala cestičkou k lesu, ktorú som už poznala. Cestička bola úzka, vedúca k lúke, ktorá bola po blízku. Išla som strmším kopcom, kde som zacítila vôňu slamy a hnoja. Pichaloma v boku, ale aj tak som išla ďalej bez zastávky. V lese som ešte stále nenašla pri svojich potulkách cestičku, kadiaľ sa dá dostať hlbšie bez uštedrenia škrabancov. Kašlala som na to. Prešla som cez trnie a husté vetvy s ihličím, keď zrazu niečo zvláštne zapraskalo. Asi konár? Ani som sa len neobzrela, ale rovno som sa rozbehla kadiaľ sa dalo. Preskočila som veľký peň, prebehla cez krovie s lesnými plodmi a utekala rýchlejšie a rýchlejšie. Čo ak to bol sériový vrah alebo divoká sviňa? Čo je horšie? Neviem. Na zemi bol veľký koreň stromu. Chystala som sa ho preskočiť, ale nestihla som zdvihnúť nohu a spadla som. Naozaj som už nevládala, tak som sa schovala za krík a snažila sa upokojiť a nedýchať príliš nahlas. Vtom som si však uvedomila, že aj cez môj vlastný dych, som počula niekoho iného. Alebo niečo? Po štyroch som sa plazila k miestu odkiaľ som počula zvláštne zvuky. Bála som sa, no bola som aj zvedavá.

Svetloryšavá kožušina sa vykrúcala po zemi a ja som sa blížila stále bližšie. Zrazu, sa to čudo prestalo hýbať. Zastavila som sa a skoro mi vypadli oči. Malá vysilená líška sa prestala hýbať a už len zhlboka dýchala. Nohu mala v pasci, no všimla si ma. Netuším ako je to možné, no nejaký inštinkt mi hovoril aby som išla k nej. Nebránila mi. Po štyroch som k nej podišla a obidve sme sa tej druhej zadívali do očí. Videľa som v nich samú seba. Pohladkala som ju a pokúsila sa vyslobodiť jej ranenú nohu z pasce. Za chrptom mi však praskol konár a ja som sa bleskurýchlo otočila. Ten čudný chalan tam nemo stál a tváril sa akoby videl ducha. „Čo to stváraš?! Radšej mi pod' pomôcť!“ ozvala som sa ako prvá, keďže tam stál ako prikovaný k zemi. „Neboj sa ho. On ti nič neurobí...“ potichu som sa prihovárala líške a zrazu ten chalan už kľučal vedľa mňa. Pohladkala som ju a chytila ju pod brucho. Nič viac som nemusela hovoriť, boli sme ako zohratí tím. Bol silnejší a nohu sa mu z pasce vybrať podarilo. Chcela som líšku postaviť na zem, no bola prislabá, tak som ju zobrala na ruky a spolu sme sa vrátili naspäť k babke.

Celú cestu sme neprehovorili ani slovo, no keď sme už boli blízko babkinej chalupy, chalan sa mi zrazu postavil do cesty: „To snád' nemyslíš vážne. Tam ju nemôžeš nechať. Tvoja babka príde aj na to, že jej zmizne jedno vajíčko od sliepok, takže líšku v jej chalupe si všimne určite. Sám som prekvapený že pri tebe je taká...no, kľudná.“ Znovu som pozrela líške do očí a ja som už vedela odpoveď. „Zostane so mnou a basta. Kľudne aj pri sliepkach!“ on na mňa len vyvaloval oči. No čo. Som tvrdohlavá po tatovi. Ach tato. Ako sa asi má? Chalan iba pokrútil hlavou a odišiel frflajúc si nič popod nos. Líšku som potichučky vyniesla na povalu. Mala som obrovské šťastie že babka s mamou neboli doma. Ak sa to tu vôbec dá nazvať domovom.

Na povale som našla starý kufor a dala doň nejaké handry. Zdola som líštičke doniesla v miske vodu a kuracie mäso z obeda. Vzápätí som sa zamyslela...Je to chalan alebo dievča? Nemala som odvahu pozrieť sa tam, no baby sú zvyčajne kludnejšie než chalani. Aspoň niečo ma tá biológia naučila. Dobre, to by sme mali. Bola som spokojná sama so sebou. Ale ako ju pomenujem? Kira? Zoe? Nie... niečo nezvyčajné. Čo tak...Aellin?! áno, to je ono. Nezvyčajné a peké zároveň.

Kľakla som si k nej a začala ju hladkať za uškom: „Budše sa volať Aellin dobre? Spávať budeš tu a jedlo dostaneš, o to sa neboj. Tá noha sa ti musí zahojiť a do vtedy tu zostaneš.“ Áno, je to tak. Stal sa zo mňa asi úplný blázon. Už sa rozprávam aj so zvierat'om! Nebola som hladná, ani som už nemala náladu na nič iné a tak som si ľahla na matrac. Zaspávala som s hlavou plnou myšlienok na novú školu a na to, ako ma v nej zajtra príjmu.

Na ďalšie ráno som nič nestíhala. Zaspala som a zobudil ma až teplý dych pri mojom líci. Skoro som vykrikla keď Aellin otvorila oči. Dokonca sa mi zdalo že jej to vôbec nevaďí. No nič. Babka pripravila ráno bábovku a na stole boli čerstvé lúčne kvety. Ako to, že mala čas na pečenie ale zobudiť ma neprišla? Na jednej strane som bola rada, lebo by našla Aellin, ale na druhej ma to štvalo.

Prvý deň v novej škole a ja som zmeškala čo sa dalo. Dokonca som musela ísť na bicykli!!! V škole to nebolo až také zlé. Vlastne taká normálka. Nič nezvyčajné, až na jedného chalana, ktorý ma v jednom kuse zabíjal pohľadom. Radšej som to však neriešila. Tešila som sa, že sa po škole aj s Aellin pôjdem prejsť do lesa. Jej noha ešte nebola zahojená, tak som ju niesla na rukách. Prišli sme na veľkú lúku plnú kvetov. Teplý vánok sa mi pohrával s vlasmi a ja som sa z plného hrdla vykričala. Aellin sa ku mne pridala tiež a takto odvtedy prebiehal každý jeden deň. Ráno, kvety na stole, škola, Aellin, Babka a mama. Aani ten blbý chalan sa na mňa neprestal pozeráť. Spaľuje ma pohľadom ako nikto.

Po mojich dlhých prechádzkach som ráno zvykla zaspať celkom často. Dnes išla na bicykli mama, a tak som uháňala čo mi nohy stačili. Nemám ani kondičku, ani svaly a už vôbec nie odhodlanie s tým niečo spraviť. Ale aspoň som mala viac času vymyslieť si dôvod prečo. Do triedy som bežala a v hlave si opakovala moju výhovorku.

„Kamila, aká výhovorka to bude tentoraz?“

„Ja,“ povedala som ešte trochu zadýchane, „pomáhala som babke s nákupom. Óna je už trochu staršia, a tak som jej radšej pomohla. Aby sa jej niečo nestalo.“ To zaberie, pomyslela som si, no učiteľka ma vyviedla z omylu. „Tvoja babka?! Ved' ona má väčšie svaly ako drevorubač. Jej by si musela pomáhať jedine ak by kúpila celý obchod!“ celá trieda sa zasmiala a ja som si porazenecky sadla na svoje miesto. Jediný, kto sa nesmiel bol môj pozorovateľ.

Ved' ja som ráno zabudla na Aellin! Spomenula som si odrazu. V tom zhone som na ňu ani nepomyslela a teraz som zase nedokázala myslieť na nič iné. S posledným zvonením som vyrazila rýchlejšie než svetový rekordér v behu. Trielila som až k babkinej chalúpku, preskočila som nízku bráničku, rozrazila som vchodové dvere a letela na povalu. Celý čas som dúfala, že je v poriadku. Aellin už mala nôžku skoro v poriadku, a tak začínala trochu vymýšľať. Často sa vydávala na spoznávačky po povale, hlavne keď bola hladná. Ja som sa však už pred pár dňami rozhodla, že sa o ňu budem starať aj ďalej. Ved' sa blíži zima a... čo ak sa jej niečo zasa stane? A ja stratím jediného blízkeho tvora v tejto diere? Nie, to sa nesmie stať. Keď som však prišla ku kufru, nestačila som sa čudovať. Aellin si pokojne oddychovala a mne sa to nezдалo. Snažila som sa prísť na všetky možné dôvody prečo si pokojne oddychuje, ale iba jeden z nich bol reálny. Babka...Zišla som dole a hľadala babku.

„Babka?!“ povedala som iba tak. „Tu som miláčik!“ Tak ma volá keď je vo veľmi dobrej nálade. Pomaly som vošla do kuchyne kde bola babka. Kuchtila niečo pri kuchynskej linke a popritom krútila bokmi do rytmu nejakej ľudovej pesničky. Musím povedať, že vyzerala fakt komicky. Len tak-tak som v sebe udržala smiech, keď som si spomenula prečo som sem prišla.

„Nooo, vieš....ja...“ nevedela som ako sa jej to mám opýtať. Čo ak o ničom nevie a Aellin si iba niečo ulovila? „Ach Kamilka, viem o nej odkedy si ju sem dopratala. Občas jej tam hore niečo hodím, keď si v škole.“ Neveriacky som na ňu ešte hodnú chvíľu hľadela, no potom som k nej prišla a tuho ju objala. Našla som svoj nový domov.

autorka: Zuzana Badačová, 1410/15 017 07 0